

ЮРІЙ КОСАЧ

ЕНЕЙ І ЖИТТЯ ІНШИХ

(Повість)

Присвята Ірені Л.

I

Мені притаманна деяка злосливість, недоречна для цілої моєї постаті, що могла б робити враження перевтілення доброти, але ця злосливість — це відсвіт моєї безбарвної натури. Я хотів бачити ефект зустрічі Галочки з Іриним — нехай подарують мені цю витівку — але це розвага, це розвага піти іноді наперекір долі. І може, може це — мій невеличкий, мій нікчемний тріумф Калібана.

Я вчора пробачився перед Галочкою спішним відходом. Але це було й на руку — вона ждала Фреда. Я так хотів уже привітати її з одержанням американської візи—це ж зовсім був мій сон з в'язничної камери — сонцем обдана пристань, пришвартований пакебот, поруччя східців, по яких сновігають морці в білому, мускулісті, осончені пареньки з кирпатими носами, небо аметистової синяви з червоनावим відтінем, а шквар прохолоджують віяла пальм — в цьому видиві не було нічого окресленого, нічого названого, я гадаю це була тільки далека ремінісценція скравків колись баченого, це не важливо, але Галочку чітко я бачив поруч джентлмена в білому, сливе фільмового, сливе журнального красеня. Вона сміялась, слухаючи розповіді про це келійне маріння, я хотів

підкреслити ним мою цілковиту зрезигнованість з яких небудь інших ролей, крім Енеевих, «батьківськість»моєї любови до неї, об'єктивну приязнь — бажання «якнайяскравішого щастя».

Вона гладила собаку й ми проходили по стежці, між шипшиною. Її дім над Ізаром полонила шипшина. «Dogn-göschchen» — можна було б назвати Галочку, це було б мило, сентиментально, з далекої бідермаєрівської німецької старовини казок, золотокосих ундін, замків на шпильях. Шипшина цвіла й відцвіла — кармазинові платки лежали на ріні, й ми топтали їх, вони причіплялись до лап собаки, й вона їх смішно струшувала. А втім це був запущений садок, як і всі тут, на Мавлькірхенштрассе, де, почавши від мосту, вдаряє суцільна зеленява, де губляться руїни, нашвидку поправлені павільйони, що стали мешкальними, й чудом зацілілі дімки, вілли в непевних стилях перелому діб. Бур'ян, лопухи, кропива буяли на купах румовищ, хлопчачки підбивали ногами, мов футбол, пусті консервні бляшанки, й лиш де-не-де з зеленяви, замлоєні серпневим шкваром, визирали з люльками дерев'яні обличчя господарів з далекими нетутешніми очима. Баварці — мопси з голими колінами, з ображено-здивованими, надутими губами, проходили повз садиби, зідхали: скрізь осьде, в Богенгаузені була мерзота пустків'я. Час закликав на румовищах, на заржавлених частинах танків, що між ними весело гороїжився молочай, час, як ледар, ледве шелєвів над тремтом низької листви, густим пахом лип.

Я приходив сюди від деякого часу частіше, сливе щодругий вечір. Моя приявність нікого не бентежила, я зрівнювався в правах із господарем-мопсом з його рохканням «Grüß Gott», з сєтером Пінокйо, що в нього очі були барви свіжовимитих пивних пляшок. Я сходив з трамваю, що тоскно дзвонив, здіймаючись під гору, залишав ліворуч сад із боннами, вояками й дїтворою — цей сад завжди нагадував Галочці Київ — Липки — ішов праворуч. А просто — плив Ізар. Він не мінєв кольору — стояли літні дні, без того невгавного бігу хмарин, що так докучали, так застили мені сонце на півночі. День, сліпучий кришталевий пугар, глядївся в Ізар. А Ізар, минаючи неспішно мости, повагом бився об камінь берегів — звикнувши до тієї сірої, кам'яної нудьги-неволі, й безпересталі, але й без надхнення линує поміж двома стїнами

зеленяви (ів, осокорів) в серпневу склистість далечині, здригаючись іноді білими пругами піни й аж видзвонюючи своїм дивним кольором, своїм кольором, свіжим, як далека первісність гір, незайманих праісторичних діб, як прохолодь соняшної жаги. Кольором чудесного стопу скла й металю.

Я доходив до хвіртки, зовсім схованої в кущах, вона рипіла. Якби перед домом стояв автомобіль, я міг би знати, що Фред уже є, й подумав би — йти, чи повернутись. Бо я уникав зустрічей втрюх, втім зовсім непотрібно, бо ані вони мені, ані я не перешкождали. Але автомобіля не було, й я, тим радісніший, входив у подвір'я, у невеликий квадрат моріжку, затінений липами, що звисали з сусідніх дворів кучерявою масою листви. На моріжку звичайно лежали, граючи в карти, співмешканці дому — Катя й два пареньки, один з чорними бурцями, глибоко осадженими, теж чорними зікорками, другий лисавий, певніший себе, типу спекулянтів з під Бісмаркового пам'ятника.

Вони відводили мене насмішкуватими поглядами, треба згодитись, що, на їхню думку, моя поява й моя роля, осьде, особливо в приявності Фреде була недоречною, поготів комічною. Сетер Пінокію вибігав мені назустріч і ставав на задні лапи, передніми він спирався об мене й пробував лизнути мене в ніс і щоки, від чого я запопадливо ухилявся. І з ним разом, не влічаючи товариства чиїхсь безвласницьких курей, що не сахались від мене, а навпаки, люб'язно кудкудахкали, не влічаючи голомозого Івасика, мешканця офіцин, істоти, мабуть, чоловічої статі, але постійно зодягненої в дівочу сукню, тобто сорочинку, обстриженої під машинку, тому, що «волося погано росло, казала мама», — я увіходив у помешкання Галочки.

Я марив, я уявляв себе в краплі з Ізару, взятій під мікроскоп, я передбачував зеленоокі привиди наяд, тихо шелевіючі волоконця, що стали несподівано гігантичними водоростями, я бачив чертоги, грані хрустальних, салатноколірних стін, а між ними свічіння променів, що ламаються, доторкнувшись поверхні. Добре. Я підходив ближче — з вікна біла хвиля липового паху, море зелені, рудість променів тремтіла на завісах, нехай і мереживо, нехай і волоконця блідозелені здовж стін, нехай наяда. Мені хотілось читати

вірші Гайне. Галочка стояла плечима до вікна, її обдавала руда злива, й проти цієї непроханої навали пушок на її руках і на шиї, біле коріння волосся, взятого жгутами д'горі, шаріючись, мінився й мигтів. А втім це все (крім голубіючого вгорі зеленоблідого, криштлевого чертога — втім і це була тільки моя власна вигадка, наскрізь нереальна), — і мигтіючий пушок, і браслет на перегині руки, й дещо випнуті губи, що начеб завжди на щось дмухали, — були мені знайомі, давно знайомі, як хвиля молодости, що знечев'я захлистує плавця своєю шаленою синявою. «Добре, що ви прийшли, я вам заграю Гіндеміта, Енею.» . . .

II

Приявности Галоччиної матері Ганни Олексіївни тоді так не відчувалось, хоч вона виходила дрібними крочками з другої кімнати й сідала окрай вікна, упершись у мене своїми чорними очима, блискучими, як голівки шпильок, вся подібна на велику чорну, оксамитну мишу, з білим мереживом на шиї й з льорнетом на довгому ланцюжку. Її час спинився на якомусь 1913 році, і високоносність петербурзького пансіону й надземність Зимового палацу не знищили ці тверді роки, ці довгі роки, що в них розтанув димок пароплава в бірюзовому ранку в рейді Костантинополя й знітився жар беградського Калімігдану й бузкова перспектива Єлисейських Піль. Вона починала здебільша по-російськи спогадами про весну в маєтку? на Чернігівщині, а коли Галочка серед контрапунктуючої, дисонансуючої фрази Гіндеміта кричала їй: «Pourquoi parles tu russe»¹⁾, — Ганна Олексіївна розсіяно кидала: «Не всьо лі равно, Галочка» і спроквола, немов вростаючи ще міцним сопраном у мелодію наталкополтавської мелодрами, переходила на розледарюючу, хвилястосонну мову Терпелишиного стилю — о quel style, о quel style! . . .²⁾ кричала знов Галочка, її брови розбігались і збігались — вона завжди буде мучити свою матір, ця неслухняна дівчинка.

Але я непорушно слухав, мов Будда, я сидів, заклякши, бо кінець-кінцем, це все було теж знайоме, як і цяцьки, —

¹⁾ Чому ти говориш по-російськи?

²⁾ О, що за стиль, о, що за стиль!

етапи мандрування по здибленій Європі, ці слоникн з вулиці Ріволі, це намисто з Загребу, ці мушлі з Венеції, — «ця дівчина мене зажене в могилу» — «але чому, Ганно Олексіївно» — встрявав я глухо, непричетно, зовсім не бажаючи бути суддею — я це говорив із чемности, бо втім мої думки бігали за Галоччиними пальцями, за клявішами, що зойкали, тьохкали, квилили, завмирили, і разом із Галочкою розумів, що нас кидає хвиля, безжалісний бурун, у зеленотъмняну пріву й ще, ще, ще клекоче темний, аж чорний чорторий, щоб вирватись, виплеснутись іскрокаскадним квітником.

Чорна миша з мереживом викочується, мов на коліщатах, з кімнати й за хвилину знов укочується з тихесеньким дзвенінням порцелянових старовинних чашечок і з прозоромалиновим варенням на тарілочках. Я зберігаю межі пристойности — я не кричу з захоплення, бо я страшенно люблю малинове варення. «Перегорніть ноти!» Я підходжу, я схиляюсь над Галоччиним плечем — воно в пунсовому рукаві, я бачу Галоччине обличчя зосереджене зукоса, з клаптем русявого кучеря біля вуха, з яминкою на щоці, колос вій, що кидає тїнь, рівний віддих грудей. «Це важко, че дуже важко...» Вона хотїла б заплакати вмить. Кожна жінка, наближуючись до мистецтва, відчуває свій дилетантизм, якого не сила перебороти. Їй прикро — я міряю довгим кроком кімнату, запалюю цигарку, дивлюсь на дим, що полинув до вікна, на двір, над Ізар, повз завісу. Мені шкода її — втім тільки жінки. Але вона за мить уже їсть варення. Малина такого ж кольору, як і її уста.

— Ми сьогодні одержали листа з Америки, від Міші — заявляє Ганна Олексіївна. Міша — це професор Гарвардського університету, Галоччин дядько, що вславився многотомними працями з історії Візантії. Галочка сміється — мені теж хотїлось — Візантія й Нью-Йорк, — але це звичайне дїтвацтво, бо чому американські студенти не можуть бути візантинологами? —

— Фред не має зеленого поняття про історію, говорить Галочка, він знає історію тільки з фїльмів, наприклад, Генріха VIII, Катерину...

— Взагалі цей твій Фред, завважає чорна оксамитна миша; нехай от Вадим Васильович (це—я) посвідчить, интересується лі чем-нібудь цей твій Фред, крім футболу й боксерських матчів?...

Я виступаю з лицарською міною:

— Vous me permettez, comtesse, mais vous exagérez — je trouve que Mr Fred est un gentleman très instruit¹⁾... він багато читає, він добрий фахівець...

— Mais je ne parle pas de cela²⁾, перебиває мене Ганна Олексіївна, я не говорю, про спеціальність і фах але про загальну освіту й круг зацікавлення. Et ses manières!... Effroyables!...³⁾

— Він є милий малий ведмідь з ногами на столі, говорить Галочка, сміється й дивиться на мене.

Я, звичайно, в глибині душі не поділяв би її думки, хоч цей Фред супроти мене поведився без закиду. Жування гуми, несподіваний вибух реготу, пританцьовування й поклепування себе по стегнах — це врешті дурниці, не гідні уваги. Ми пили з ним і курили, ми співали й грали в покера, й цей хлопець був мені безмежно товариський.

— Він вчора освідчився мені — —

Я б почув у її голосі ледве помітну тинь смутку.

— Що ж, це блискуча партія, холодно сказав я, здається, Фред належить до дуків Віндзору в сталевій галузі...

— Його батько директор М'ясокомбінату...

— Але взагалі ця Америка, й Ганна Олексіївна завзятує поколотила ложечкою; я б воліла повернутись до Кани, коли б...

— Коли б, коли б!...

Ця дівчинка була розумнішою — —

Ганна Олексіївна взагалі дуже мало знала про цю дівчинку. Вона дивилась на неї, прижмуривши очі й посміхаючись куточком уст — Ганна Олексіївна тільки так і дивилась на неї — на малу збиточницю, що виростала під чужими небами й вглитала в себе пахощі далеких мандрівок і відбивалась від дому, старого дому в тінях шляхетських, йовільних літ.

Вона знов сіла за фортепіано. «Ви йому дали відповідь?» — наважився я. Вона взяла трель — від cis-moll. «А ви любите його?» Знов трель. «Мені здається, він вам сподо-

¹⁾ Але дозвольте, графине, ви перебільшуєте, — я вважаю, що Фред — дуже освічений джентлмен...

²⁾ Я не про те кажу.

³⁾ А його манери!... Страшні!...